

Олга.

Тия опасности тебе те не плашатъ?

Илю.

Ти си жена . . .

Олга.

Сърдце то незнае мъжъ и жена. За какви опасности ми говоришь когато него го застрашава смъртъ?

Илю.

Увличашъ се моме. Ти не можешъ да знаешъ мъчнотии ти . . .

Олга.

Зная, че ако ний не прибързаеме да го спасимъ той загинва, загинва за всякога, и това ми стига. Доволно врѣме загубехме въ плачение. Когато той загине — цѣлъ народъ ште плаче. Плачовети на цѣлъ народъ неште го дигнатъ отъ гробътъ. Да тръгваме Забравяшь ли, че неговата смъртъ е рѣшена. На всяка минута загубена въ праздни разговори смъртъ та прави една стѣпка повече къмъ него . . .

Илю.

Боишь ли се, че нѣма самъ да извърша което трѣбова?

Олга

Бѣди който штешъ. За него се касае и искашь да се довѣря другиму освѣнъ на себе си?

Илю.

Нека бѣде така. Незная какво има въ слова та ти което ме убѣждава и ми казва, че ште получимъ. Слѣдъ единъ часъ ште бѣда до врата та на Минчовий ханъ. Ти ште заминешъ отъ тамъ и азъ ште те послѣдвамъ. Внимавай да не породишь въ никого съмнение съ ходътъ си или лице то си. До тогава и ште се стемне. Не се обръштай къмъ мене додѣто не бъдемъ вѣнъ отъ Търново.
(Излиза).

ЯВЛЕНИЕ IX.

Олга, (сама).

Сега той стой на тесний прозорець на своя та тъм-